

Draga braćo i sestre,
dobar dan i dobro došli!

Danas želim govoriti o apostolskom putovanju na kojemu sam bio od 13. do 23. travnja, posjetivši četiri afričke zemlje: Alžir, Kamerun, Angolu i Ekvatorijalnu Gvineju.

Još od početka svoga pontifikata, razmišljao sam o putovanju u Afriku. Zahvaljujem Gospodinu koji mi je udijelio milost da ga, kao pastir, ostvarim, kako bih susreo i ohrabrio Božji narod; ali i da ga proživim kao poruku mira u povijesnom trenutku obilježenom ratovima te teškim i čestim povredama međunarodnoga prava. Izražavam i svoju iskrenu zahvalnost biskupima i civilnim vlastima koji su me primili, kao i svima koji su surađivali u organizaciji ovoga putovanja.

Providnost je htjela da prva postaja bude upravo zemlja u kojoj se nalaze mjesta svetoga Augustina, to jest Alžir. Tako sam se, s jedne strane, ponovno vratio izvorima vlastitoga duhovnog identiteta, a s druge strane, prešao sam i učvrstio mostove od velike važnosti za današnji svijet i Crkvu: most s iznimno plodnim razdobljem crkvenih otaca; most s islamskim svijetom; most s afričkim kontinentom. U Alžiru sam doživio ne samo prožetost poštovanjem nego i topao doček, te smo vlastitim očima mogli vidjeti i svijetu pokazati da je moguće živjeti zajedno kao braća i sestre, pa i različitih religija, kada se prepoznamo kao djeca istoga milosrdnog Oca. Ujedno je to bila prigoda biti u školi svetoga Augustina: svojim životnim iskustvom, svojim spisima i svojom duhovnošću, on je učitelj u traženju Boga i istine – svjedočanstvo danas itekako važno za kršćane i za svaku osobu.

U preostale tri zemlje koje sam posjetio stanovništvo je u velikoj većini kršćansko. Tamo sam uronio u ozračje slavlja vjere i toploga gostoprimstva, potaknuto i tipičnim obilježjima afričkoga naroda. Iskusio sam i sam, kao i moji prethodnici, ponešto od onoga što je Isus doživljavao s galilejskim mnoštvom: vidio ih je žedne i gladne pravednosti, naviještao im: “Blago siromasima, blago krotkima, blago mirotvorcima...”, te, prepoznavši njihovu vjeru, govorio: “Vi ste sol zemlje i svjetlost svijeta” (usp. Mt 5,1-16).

Posjet Kamerunu omogućio mi je da osnažim poziv na zajedničko zalaganje za pomirenje i mir, jer i ta je zemlja, nažalost, obilježena napetostima i nasiljem. Radujem se što sam posjetio Bamendu, u anglofonskoj regiji, gdje sam ohrabrio zajedničko zalaganje u izgradnji mira. Kamerun se naziva Afrika u malome, zbog raznolikosti i bogatstva svoje prirode i svojih resursa. No, taj se izraz može shvatiti i u smislu da se u Kamerunu nalaze velike potrebe cijeloga kontinenta: potreba za pravednom raspodjelom bogatstava; potreba da se dade prostor mladima, nadilazeći ukorijenjenu korupciju; potreba promicanja cjelovitoga i održivoga razvoja, suprotstavljajući se raznim oblicima neokolonijalizma dalekovidnom međunarodnom suradnjom. Zahvaljujem Crkvi u Kamerunu i cijelomu kamerunskom narodu na ljubavi s kojom su me primili te molim da duh jedinstva očitovan tijekom mojega posjeta ostane živ i da vodi buduće odluke i djelovanja.

Treća postaja putovanja bila je Angola, velika zemlja južno od ekvatora, s višestoljetnom kršćanskom tradicijom povezanom s portugalskom kolonizacijom. Poput mnogih afričkih zemalja, nakon postizanja neovisnosti, Angola je prošla teško razdoblje, u njezinu slučaju obilježeno dugotrajnim unutarnjim ratom. U ognju te povijesti Bog je vodio i pročišćavao Crkvu, sve više ju obraćajući služenju Evanđelju, ljudskom razvoju, pomirenju i miru. Slobodna Crkva za slobodan narod! U marijanskom Svetištu Mamã Muxima – što znači Majka srca – osjetio sam kako kuca srce angolskoga naroda.

U raznim susretima s radošću sam motrio tolike redovnice i redovnike svake dobi, proroštvo Kraljevstva nebeskoga usred njihova naroda; vidio sam katehiste potpuno posvećene dobru svojih zajednica; vidio sam lica starijih, obilježena trudom i patnjom, a prožeta radošću Evanđelja; vidio sam žene i muškarce kako plešu u ritmu pjesama hvale uskrsnulomu Gospodinu, temelju nade koja odolijeva razočaranjima uzrokovanim ideologijama i ispraznim obećanjima moćnika.

Ta nada traži konkretno zauzimanje, a Crkva ima odgovornost, svjedočanstvom i hrabrim naviještanjem Riječi Božje, priznati prava svih ljudi i promicati njihovo stvarno poštovanje. S angolskim civilnim vlastima, kao i s onima drugih zemalja, mogao sam potvrditi, zajamčiti ponovno volju Katoličke crkve da i dalje pruža taj doprinos, osobito na području zdravstva i odgoja.

Posljednja zemlja koju sam posjetio bila je Ekvatorijalna Gvineja, sto sedamdeset godina nakon prve evangelizacije. S mudrošću tradicije i svjetlom Kristovim gvinejski je narod prolazio povijesne izazove te je ovih dana, u prisutnosti Pape, s velikim oduševljenjem obnovio svoju želju da jedinstveno kroči prema budućnosti nade.

Ne mogu zaboraviti ono što se dogodilo u zatvoru u Bati, u Ekvatorijalnoj Gvineji: zatvorenici su iz svega glasa zapjevali pjesmu zahvale Bogu i Papi, moleći da se moli "za njihove grijehе i njihovu slobodu". Nikad nisam vidio nešto slično. Potom su sa mnom, pod silnom kišom, molili Očenaš. Bio je to istinski znak Kraljevstva Božjega! A upravo pod kišom započeo je i veliki susret s mladima na stadionu u Bati – slavlje kršćanske radosti, s dirljivim svjedočanstvima mladih koji su u Evanđelju pronašli put slobodnoga i odgovornoga rasta. To je slavlje doseglo vrhunac euharistijskim slavljem sljedećega dana, koje je dostojno okrunilo posjet Ekvatorijalnoj Gvineji, ali i cijelo apostolsko putovanje.

Draga braćo i sestre, Papin posjet za afričke narode prigoda je da se njihov glas čuje, da izraze radost što su Božji narod i nadu u bolju budućnost, u dostojanstvo za svakoga i za sve. Radostan sam što sam im to mogao omogućiti, a ujedno zahvaljujem Gospodinu za ono što su oni darovali meni – neizmjerно bogatstvo za moje srce i moje služenje.